

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж 421/2015
Рев 2314/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиља Љ.Ћ., малолетне Р.Ћ. и малолетне Ј.Ћ., чији је законски заступник мајка Љ.Ћ., све из П., чији је пуномоћник З.Ј., адвокат из Б., против туженог А.С.т. В.Ј.К., предузетника из П., чији је пуномоћник П.Б., адвокат из Н.С., ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиља изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 161/15 од 02.09.2015. године и ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1318/14 од 01.04.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиља изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 161/15 од 02.09.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1318/14 од 01.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 476/10 од 10.02.2014. године ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се обавезе тужени да тужиљама плати и то: на име неисплаћене зараде 215.666,00 динара, на име накнаде за годишњи одмор 40.000,00 динара, на име путних трошкова 153.600,00 динара, на име накнаде за исхрану 60.000,00 динара, на име дневница за пут у иностранство (Ј.) 5.390,00 британских фунти у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, на име трошкова транспорта леша пок. Ћ.З. 3.843,00 британских фунти у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, све са затезном каматом почев од дана подношења тужбе па до исплате, као и захтев тужиља којим су тражили да се обавезе тужени да обрачуна и у корист пок. Ћ.З. за период рада код туженог од 01.09.2007. године до 12.03.2008. године, надлежном носиоцу социјалног осигурања и надлежној финансијској служби, уплати све порезе и доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено

осигурање који терете накнаде наведене ставом првим изреке и тужилама у истом року преда писмене доказе о извршеном обрачуну и уплати, као и захтев тужила којим су тражиле да се обавезе тужени на накнаду трошкова парничног поступка; ставом другим изреке, обавезане су тужиле да туженом на име трошкова парничног поступка плате 455.910,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1318/14 од 01.04.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужила и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П 476/10 од 10.02.2014. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиле су изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

Апелациони суд у Београду решењем РЗ 161/15 од 02.09.2015. године није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1318/14 од 01.04.2015. године у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

Против решења Апелационог суда у Београду РЗ 161/15 од 02.09.2015. године тужиле су изјавиле жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да је у конкретном случају реч о поступку који је започет пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), тако да се на основу члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона о парничном поступку, овај поступак спроводи по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), којим није прописана жалба као правни лек против решења другостепеног суда, тако да жалба тужиоца није дозвољена.

Жалба као правни лек у овој парници може да се изјави само против пресуде донете у првом степену на основу члана 355. Закона о парничном поступку и против решења првостепеног суда на основу члана 381. истог закона.

Против другостепеног решења може да се изјави само ванредни правни лек, а не жалба као редован правни лек.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 411. у вези члана 383. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 29.07.2008. године са захтевом за накнаду штете на име неисплаћене зараде од 215.666,00 динара, на име накнаде за годишњи одмор 40.000,00 динара, на име путних трошкова 153.600,00 динара, на

име накнаде за исхрану 60.000,00 динара, на име дневница за пут у иностранство (Л.) 5.390 британских фунти у динарској противвредности, на име трошкова транспорта леша пок. Т.З. 3.843,00 британских фунти у динарској противвредности, као и са захтевом за исплату одређених пореза и доприноса.

Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), који је ступио на снагу 31.05.2014. године регулише одлучивање о ревизији против правноснажних одлука донетих у другом степену после 31.05.2014. године, независно од времена покретања парничног поступка, у погледу вредносног цензуса за дозвољеност ревизије, који је прописан чланом 23. став 3. овог закона.

Чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Вредност предмета спора у овој парници је 469.266,00 динара и 9.233,00 британских фунти, што је укупно 17.727 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Обзиром да је вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде испод законом одређеног лимита за изјављивање ревизије од 40.000 евра, то значи да ревизија тужиља није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**